

Pravljica

Zajec, ki se sprva ni hotel umivati (pa se je potem zato jezil sam nase)

Marko Simčič

Nekoč je živel zajček, ki ni bil čisto navaden zajec. Bil je zelo majhen, kljub temu pa je imel neznansko dolga ušesa. In ko je tako skakljal po gozdu in z njimi opletal zdaj sem, zdaj tja, so se nanje prijele najraznovrstnejše stvari. Uhlji so bili zato vedno polni prsti, smrekovih iglic, borove smole in mahu, če si pozorno pogledal, pa si na teh neznansko dolgih ušesih našel celo kakšno staro regratovo lučko in ptičje perje.

To samo po sebi še ne bi bilo nič takšnega, če se ne bi ta nesrečni zajec tako zelo bal umivanja. In še bolj zajčjega šampona! Vsej umazaniji, ki se je nabirala na njegovih ušesih, pa bi seveda najbolj pomagal prav dober zajčji šampon. Na to pa zajček še pomisliti ni hotel!

»Šampon, kje pa!« je cvilil in cepetal, kadar mu je mama Zajklja samo omenila šampon. »Šampon bi mi spolzel v oči, ki bi me zato pekle in potem ne bi mogel več nabirati korenjčka in skakljati pogozdu!« Vsako moledovanje mame Zajklje je bilo odveč in tako je zajček še naprej skakal po gozdu z umazanimi uhlji.

Nekega dne pa je zajček odšel v trgovino po svež korenjček. Ko pa je skakljal med policami in si ogledoval najrazličnejšo robo, je pri tem opletal s svojimi uhlji na vse strani. In glej ga, nesrečnika! Z desnim uhljem je prekucnil stekleničko zajčjega šampona, ki se je nahajala na najvišji polici. Ker pa smola nikoli ne pride sama, je imela prav ta steklenička odvit zamašek! Verjetno je kakšen zajec pred njim ovohaval vsebino in nato pozabil zamašiti stekleničko. Šampon se je zato z debelim curkom zlil prav na dolga zajčja ušesa!

Zajček je sprva kar otrpnil od strahu. Prav njemu se je moralo to zgoditi, njemu, ki najbolj od vsega sovraži prav zajčji šampon! Ko pa je nekoliko prišel k sebi, je z zaprtimi očmi začel skakljati po trgovini in na ves glas cviliti: »Na pomoč, na pomoč! Šampon mi bo spolzel v oči, oči me bodo začele peči in potem ne bom mogel več nabirati korenjčka in skakljati po gozdu! Na pomoč!«

»Veš kaj, zajček! Zdaj je pa dovolj tega razgrajanja!« je pristopila prodajalka, ki je že dolgo poznala kaprice tega razvajenega zajca. Zgrabila ga je za uhlje, ga odnesla

v kopalnico in odprla tuš. »Tako, sprala ti bom šampon z ušes, ti pa takoj nehaj cviliti!« Odprla je vodo in mu že hotela sprati šampon, pa ji srce ni dalo, da bi ga odslovila domov mami Zajklji s tako umazanimi uhlji. Zato ga je hitro začela šamponirati.

Zajec pa je to takoj začutil in s še vedno zaprtimi očmi spet začel cviliti. »Ne, ne! Ne me umivati! Samo sperite mi čimprej ta grozni šampon z mojih uhljev! Šampon mi bo namreč spolzel v oči, oči me bodo začele peči in potem ne bom mogel več nabirati...« Nenadoma pa je utihnil. Začel je vohljati na vse strani in po dolgem vohljanju, še vedno z zaprtimi očmi, vprašal: »Ja, kaj pa tako lepo diši?« »Kaj neki!« je odvrnila prodajalka. »Šampon vendar!«

Zajčku je umivanje postajalo vedno bolj všeč in zato je uhlje počasi začel dvigovati visoko nad svojo glavo, da bi jih lahko prodajalka kar najbolj enostavno dosegla. Seveda pa tega novega občutka ni hotel kar tako hitro priznati in je zato še enkrat poskusil malo positnariti: »Ampak kaj, če mi bo šampon spolzel v oči? Potem me bodo oči začele peči in potem ne bom mogel več nabirati korenjčka in skakljati po gozdu!«

»Da mi takoj nehaš, zajček!« je poskušala biti stroga prodajalka, čeprav ji je šlo neznansko na smeh, ko je spregledala zajčkovo novo odkritje uživanja. »Tako odpri oči! Saj ta šampon je vendar tak, da prav nič ne peče! Pa saj to ti je že mama Zajklja neštetokrat povedala, pa ji nikoli nisi verjel! Odpri oči, drugače te takoj neham umivati!«

»O, to pa ne!« si je mislil zajček in zato raje počasi odprl oči in začudeno začel gledati naokrog. Njegovi uhlji so bili polni pene, prav tako smrček, pa tačke, pa trup, pa rep! Celo nad očmi se je zagozdila velika kepa pene! Oči pa ga sploh niso pekle, čeprav je medtem začutil, da je nekaj kapljic spolzelo tudi vanje.

»No, kako je? Oči kaj pečejo?« ga je vprašala prodajalka. Z nežnim vodnim curkom mu je še splahnila peno in ga obrisala z brisačo. Uhlji se že celo večnost niso svetili tako, kot danes! Mami Zajklji je nedvomno naredila velikansko uslugo! Zajček pa se je le tiho muzal in se v mislih jezil sam nase, ker ni že dolgo pred tem današnjim dogodkom začel uživati v kopeli. O, ko bi le že takrat poslušal mamo Zajklo!

»Po korenjček!« je odgovoril zajček malo kasneje, ko ga je prodajalka pri blagajni vprašala, po kaj je sploh prišel v trgovino. »In še po šampon.« je tiho dodal prebrisani zajček. »Za mamo!«

KONEC